

HARLEQUIN®
mini™

50

The Boss's Bought Mistress

Sharon Kendrick

*The Boss's
Bought
Mistress*

Sharon Kendrick

Người tình thuê của sếp

Sharon Kendrick

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Hết.](#)

Chương 1

“Người thất bại!” Lời chú thích bên dưới hình ảnh của một người phụ nữ đang bị bao vây, mắt nhìn dờ dẩn, vô hồn vào phía sau chiếc xe cảnh sát in đậm.

“Che cosa cha facenda? (Chuyện quái gì thế này?)” Đôi mắt đen lấp lánh, Giovanni ném tờ báo xuống và quay sang nhà tư vấn riêng của anh. “Hãy hy vọng đây là lần cuối cùng chuyện này xảy ra.”

“Anh đã nói chuyện với cảnh sát chưa?” Lucas hỏi.

“Si (Rồi). Luật sư nói rằng những lời buộc tội sẽ bị bãi bỏ nếu con bé đi cải tạo.” Giovanni nói dửng dưng. “Con bé cuối cùng cũng chấp nhận rằng nó có vấn đề. Nhưng Madre di Dio (Chúa ơi) – Chuyện này đã quá chậm trễ rồi!”

Sau nhiều năm phủ nhận, cô em gái kế mông manh của anh đã chịu bước bước thử đầu tiên trên con đường lấy lại thăng bằng. Tuy nhiên, bất chấp ánh sáng mặt trời đang tuôn chảy qua các cửa sổ của căn hộ London xinh đẹp của anh, Giovanni không thể ngừng lo âu.

“Nhưng tôi phải làm cái quỷ gì bây giờ?” Anh hỏi, nét mặt tăm tối của anh cứng lại khi anh dự đoán những khó khăn phía trước. “Làm thế nào để tôi ngăn lũ săn tin khỏi cảm trại bên ngoài phòng khám và hối lộ bệnh nhân để bán tin đồn đây? Em gái tôi cần bảo vệ khỏi lũ cá mập sẽ phá huỷ cuộc sống của nó, và Chúa biết không còn ai khác để ý coi chừng cho nó.”

“Chúng ta cần át chuyện này đi.” Lucas nói, nhẹ nhàng.

“Làm thế nào?”

“Chúng ta cung cấp cho báo chí là một chuyện lớn hơn. Một chiến thuật làm chệch hướng.”

Giovanni nheo mắt lại. “Và chuyện gì có thể lớn hơn chuyện này?”

“Về anh.”

“Giải thích đi.” Giovanni nói ngắn gọn.

“Họ muốn có một câu chuyện về gia đình quyền rũ tuyệt vời của anh.”

“Và đáng nguyên rửa tuyệt vời.” Giovanni lặp lại chua chát. “Đừng quên chuyện đó.”

Lucas nhún vai. “Chuyện về ma túy thì lớn thật, nhưng anh là một trong những anh chàng độc thân ưu tú nhất thế giới. Chuyện anh hứa hôn sẽ quét sạch những thứ khác ra khỏi trang bìa.”

“Chuyện tôi hứa hôn?” Giovanni ngồi xuống và duỗi thẳng chân ra khi anh trầm ngâm quan sát nhà tư vấn riêng của mình. “Bây giờ ông đang dựng lên yêu thuật nào đấy, Lucas?” Anh thì

thăm.

“Một cuộc hứa hôn vì lợi.” Người đàn ông kia trả lời trôi chảy.

Mặc dù tất cả mọi thứ, Giovanni cười ngẩn. “Có phải ông đang quên đó cái gì không? Không có ai phù hợp với mọi yêu cầu đâu. Trong thực tế, không có người phụ nữ đặc biệt nào trong cuộc sống của tôi.” Những mối quan hệ làm anh chán nản – và làm anh sợ hãi. Anh đã dành những năm đầu của mình tránh ảnh hưởng của những người xung quanh, cái mà luôn luôn có vẻ không hoàn thiện và cuối cùng cũng sụp đổ...

“Đó là cái sẽ làm chuyện này trở thành một câu chuyện hay.” Lucas tiếp tục. “Nó sẽ là quá không giống với tính cách của anh.”

“Tôi có thể muốn bảo vệ em gái kế của tôi.” Giovanni nói dữ tợn, “Nhưng có một giới hạn cho những gì tôi sẵn sàng làm.”

“Không ai yêu cầu anh làm đến cùng chuyện này đâu.” Lucas xoa dịu. “Chỉ cần tham gia vào mảnh khoé này, thế thôi. Mua nhẫn. Chơi mèo và chuột với máy ảnh. Báo chí sẽ điên cuồng lên và vào lúc họ thôi việc săn đuổi anh, Miranda sẽ sạch sẽ và tỉnh táo. Chúng ta có thể đưa cô ấy đến nơi nào đó yên tĩnh và anh có thể ngừng lại mọi chuyện.”

Giovanni cho ông ta một cái nhìn có thể đe dọa hầu hết nam giới. “Và ai sẽ đồng ý trở thành vợ tôi?” Anh hỏi mỉa mai, “Có ý tưởng sáng chói nào không?”

Lucas cười. “Oh, thôi nào, Giovanni - Anh thực sự phải gạt họ ra ấy chứ!”

Giovanni nhún vai. Đó là sự thật. Anh có thể lựa chọn bất cứ người phụ nữ anh muốn - bất cứ khi nào, bất cứ nơi nào và bất cứ cách nào anh muốn. Nếu có tin đồn là anh đang tìm kiếm một cô dâu, lúc đó họ sẽ xếp hàng trên mọi con đường. Phụ nữ đổ xô đến anh như loài kiến bu vào mứt – bị thu hút bởi vẻ ngoài của anh và sự hấp dẫn giới tính huyền thoại, cũng như là tài khoản ngân hàng khổng lồ của anh và sở địa chỉ sáng như sao.

Và trong đó có vấn đề.

Anh búng cho Lucas một cái nhìn dò hỏi. “Và khi nó kết thúc? Người phụ nữ nào sẽ vui lòng khi bị vứt bỏ?”

“Không ai... trừ khi anh nói thật trước đã. Nguyên tắc số-một của cuộc chơi – không nói dối; chỉ chấp nhận sự thực thôi.”

“Nhưng đó có nghĩa là phải tin tưởng họ.”

“Và không có ai...?”

Giovanni cười giòn. Một người phụ nữ anh có thể tin cậy ư? Có chậu vàng ở đoạn cuối cầu vồng không? Tuổi thiếu niên của anh đã dành để quan sát những người đàn bà tham lam bòn rút tài sản cha anh đến cạn khô. Và khi Giovanni mới chỉ mười sáu, một trong những người đàn bà đó đã thậm chí đến phòng anh vào tối muộn – bị ngạc nhiên khi cậu thanh niên thô kệch từ chối lời mời quan hệ của cô ta.

“Không.” Anh trả lời ngay. “Không có.”

Sự im lặng theo sau đó bị phá vỡ bởi một tiếng gõ nhè nhàng, quen thuộc trên cửa.

Giovanni đuổi người và ngáp. “Vâng, vào đi.” Anh nói, không buồn bận tâm quay lại.

Người phụ nữ đẩy xe trà đẩy tay vào phòng vẽ thanh lịch chỉ gần 30 tuổi và không thực sự có một công việc chính thức.

Trong thời kỳ khi ngay cả tầng lớp quý tộc cũng chỉ có một số lượng tối thiểu người phục vụ cho họ, Misty Carmichael có một số kỹ năng cho công việc của mình. Cô có thể nấu ăn, quét dọn và phục vụ thức ăn và đôi khi cô được yêu cầu nhanh chóng làm liên tiếp cả ba việc trên.

Cô nhìn qua vị chúa-tể-không-hoàn-toàn của cô, nhưng chắc chắn ông chủ của cô – người đàn ông kiêu ngạo nhưng đẹp-rực-rỡ-chết-người Giovanni Cerruti. Trong bốn năm làm việc cho anh, cô đã cố gắng không để mình yêu anh, hoặc để phản ứng với anh như là một người đàn bà. Việc đó đã không dễ dàng và nó vẫn không, nhưng Giovanni đã giúp cô bằng cách làm cho cô cảm thấy như thể cô vô hình.

“Cà phê?” Cô hỏi.

“Cảm ơn.” Giovanni nói lơ đãng. “Vâng, tôi sẽ xem xét ý tưởng của ông, Lucas.”

Nhưng Lucas không trả lời. Ông quan sát người phụ nữ khi cô rót cà phê - hơi nước làm cho hai gò má nhợt nhạt của cô hồng lên.

Misty đưa ra một đĩa của bánh hạnh nhân nhỏ, nghĩ Giovanni nhìn căng thẳng lạ lùng. “Ngài có muốn bánh quy không?”

“Không, tôi không.” Giovanni nói thiếu kiên nhẫn. “Cô biết tôi không bao giờ ăn giữa các bữa ăn.”

Tức tối, anh liếc qua Lucas. Tại cái quỷ gì mà ông ta nhìn chăm chăm vào Misty như vậy? Anh nhìn theo hướng mắt của nhà tư vấn và lần đầu tiên nhận thấy là bộ đồ làm việc kẻ ca rô của Misty đã căng rất chặt trên mông cô. Hai đường cong bó chặt bên dưới những thớ vải nhân tạo. Nó như thể anh mới nhìn thấy cô lần đầu tiên và theo một cách không thể giải thích được, một dây thần kinh bắt đầu nổi lên trên gò má của anh.

Misty nhìn trừng trừng vào cả hai người. Họ đang nhìn chăm chăm vào cái gì thế? Chả lẽ tóc cô đột nhiên chuyển sang màu xanh à? “Thế này là được chưa ạ?”

“Er, được rồi. Cảm ơn cô.”

Lucas quay sang Giovanni, người vẫn nhìn chăm chăm vào những chuyển động rút lui của mông Misty.

“Tại sao không phải là cô ấy?” Ông hỏi đơn giản khi cô đã rời khỏi.

“Cô ấy?” Giovanni nở rộng lỗ mũi kiêu căng của mình, và cười. “Ông thực sự đang gợi ý cho tôi đính hôn với vào một trong các nhân viên giúp việc?”

Chương 2

“Có chuyện gì sai với việc đính hôn với một nhân viên giúp việc của anh à?”

Đôi mắt đen nhánh của Giovanni nheo lại như anh nhìn chòng chọc vào nhà tư vấn của mình. “Madre di Dio! Ông đang đề nghị mà tôi hỏi Misty Carmichael?! Ông có điên không, Lucas? Cô ta là người phục vụ bữa ăn!”

“Điều đó có thể có ích.” Lucas nói.

“Và cô ấy là một người mẹ độc thân!” Giovanni kêu lên.

“Nên?”

“Nên tôi còn có danh tiếng của mình để suy xét!”

Lucas lắc đầu. “Nhưng đây là một cam kết không có thật, nhớ chứ? Được phác thảo để làm chệch hướng dư luận khỏi việc cải tạo của em gái anh. Ứng cử viên càng không phù hợp, sự quan tâm của báo chí càng nhiều hơn. Hãy suy nghĩ về nó, Giovanni.”

Giovanni đã làm, đôi môi kiêu ngạo của anh cong lên với sự chán ghét. “Cô ta bằng phẳng...” Anh chê bai nói thêm.

Từ phía bên kia cánh cửa, Misty đông cứng. Cô chỉ vừa mới đi rón rén trở lại để nghe đến đoạn cuối cuộc nói chuyện của Giovanni.

Bằng phẳng?

Cô cắn vào môi và chớp mắt liên tục. Bằng phẳng?

Vậy là người ta đã nói đúng - những kẻ nghe trộm không bao giờ nghe thấy bất cứ điều gì tốt đẹp về mình. Mà còn hơn thế nhiều nữa chứ! Lắng nghe cuộc nói chuyện của ông chủ không phải là trò tiêu khiển thông thường của cô, nhưng ai có thể trách cô trong tình huống này?

Cái cách kỳ lạ mà Giovanni và nhà tư vấn mới của anh nhìn chằm chằm vào cô đã đủ để làm cô cảm thấy lo ngại, và với lý do chính đáng, bây giờ cô phải công nhận.

“Vậy gọi và hỏi cô ta đi.” Giọng nói của Lucas đến từ phía bên kia cánh cửa.

Hỏi cô cái gì, cô tự hỏi?

Vội vàng, Misty đẩy xe trà đẩy tay trở lại nhà bếp. Chỉ có đúng một giây để kiểm tra điện thoại của cô trong gương trước khi chuông bắt đầu gọi cô trở lại một lần nữa.

Tóc quăn, má đỏ ửng và PMS làm bụng cô nhìn mồm mĩm. Cô rút lại. Thực sự là bằng phẳng. Tại sao lại cảm thấy bị xúc phạm bởi sự mô tả của Giovanni về cô khi nó không là gì ngoài sự thật?

Cô gõ cửa và bước vào trung tâm của cái nhìn chòng chọc đen như gỗ mun nóng rực của Giovanni mà, một cách bất thường, đã cố định vào cô.

“Tôi muốn cô làm giúp tôi một việc, Misty.” Anh nói, giọng nói mượt mà trộn lẫn với trọng âm Ý mờ nhạt của anh.

Lúng túng bởi giọng điệu của anh, Misty siết chặt hai bàn tay với nhau ở thắt lưng. “N-nhiều bánh hơn?” Cô hỏi ngu ngốc.

Giovanni chép miệng thiếu kiên nhẫn. Trong nhiều cách, anh và quản gia của mình hiểu nhau một cách hoàn hảo. Cô biết anh thích và không thích những gì. Khi nào giữ yên lặng và khi nào nói chuyện. Một cách khác thường, anh cảm thấy anh có thể là chính mình quanh Misty, nhưng câu hỏi của cô về bánh trái đã chứng tỏ sự cách biệt to lớn giữa họ.

Làm cái quỷ gì anh có thể đi hỏi cô một việc như thế này? Đặc biệt với nhà tư vấn khó hiểu của anh đang đứng nhìn...

“Ông có thể cáo từ chúng tôi bây giờ, Lucas.” Anh ra lệnh.

“Chắc chắn rồi.”

Misty cho phép mình một chút thời gian thư giãn khi Lucas ra khỏi phòng - ông ta không quá kiêu ngạo bây giờ, phải không nhỉ? Bị đuổi ra như một người đầy tớ ấy!

“Ngồi xuống đi.” Giovanni nói.

Misty bị cám dỗ, nhưng cô cố chống lại. Một cái gì đó nói với cô cô sẽ cần tất cả sự sáng suốt của mình, và ngồi xuống một trong những chiếc ghế thêu kim tuyến vô giá trong bộ đồng phục làm việc của mình chắc chắn sẽ làm cô rối loạn nhiều hơn.

Đặc biệt với cơ thể dài của Giovanni chi phối tầm nhìn của cô với đôi chân dài, mạnh đầy cơ bắp và phần xương chậu nhô ra mạnh mẽ của anh. Cô cảm thấy một cảm giác đau nhói không mong muốn của sự kích động trong ngực mình, và vội vàng bắt chéo hai tay cô. “Tôi sẽ ổn như tôi đang vậy thôi.”

Mắt Giovanni nhắm lại ngẫm nghĩ khi anh quan sát cô. Cái cách vô thức cô lấy tay che phủ ngực nói với anh mọi thứ. Vậy là cô đã không miễn dịch với anh - nhưng một lần nữa, người phụ nữ nào đã? Buồn cười làm sao khi anh đã chưa bao giờ chú ý đến chuyện này trước đây.

Và khi anh dừng lại để suy nghĩ về chuyện này, không phải địa vị thấp kém của cô thực sự có lợi cho anh sao? Bởi vì nếu người phụ nữ tham gia vào các kế hoạch của anh đẹp và cùng đẳng cấp với anh, anh có thể bị quyến rũ để làm tình với cô ta - làm phức tạp vấn đề hơn mức mà họ cần. Nhưng trái lại, sẽ không có sự cám dỗ từ người phụ nữ này để chịu nhưng trông rất bình thường này...

Rồi anh nhớ lại cái mông tròn căng lên bộ đồng phục vải ca rô của cô và lại một lần nữa, anh cảm thấy hơi nóng trong háng mình. Lucas đáng nguyên rủa vì đã hướng sự chú ý của anh vào nó!

“Tôi muốn cô giả vờ là hôn thê của tôi.” Anh nói khàn khàn.

Một sự im lặng tạm thời, lạnh ngắt.

“Đây có phải là một trò đùa không?” Cô hỏi.

“Không, Misty...” Anh nhận ra anh hiếm khi sử dụng tên của cô như thế nào trước đây. Và nó là một cái tên lạ lùng. “Không. Tôi đang hết sức nghiêm túc đấy.”

“Tại sao?” Cô buột ra.

Giovanni tổng ra một hơi thở dài thiếu kiên nhẫn. “Tôi biết nó nghe rất kỳ quái - và nó thực sự kỳ quái. Nhưng tôi cần phải làm chệch hướng sự chú ý khỏi em gái tôi. Cô biết cô ấy đang được nhận vào một phòng khám?”

“Có.”

“Chuyện này chỉ là một cái gì đó lớn hơn để cho báo chí để cắm hàm răng của họ vào. Cô biết họ có thể nguy hiểm đến thế nào. Họ là những con cá mập.” Anh kết thúc.

Nhưng anh không do dự ném cô cho họ! Che giấu nỗi đau của mình, Misty nhìn thẳng vào anh. “Tôi sẽ phải làm gì?”

Giovanni diu xuống. Có lẽ chuyện này dễ dàng hơn anh đã tưởng tượng! “Rất ít.” Anh thì thầm. “Cô sẽ đeo nhẫn của tôi, tất nhiên. Xuất hiện bên cạnh tôi trước công chúng.” Miệng anh cong thành một nụ cười nửa miệng. “Và có lẽ cô có thể bị thuyết phục để nắm tay tôi và ngắm nhìn tôi với sự yêu mến thích hợp mọi lúc?”

Oh, nhưng anh phải nghĩ rằng cô mới được sinh ra ngày hôm qua! Cái giọng điệu nhạo báng đó thể không đánh lừa cô - không dù chỉ một khoảnh khắc. Anh đã quen với sự sùng bái của mọi người, và không nghi ngờ gì cho rằng cô nàng Misty Carmichael bằng phẳng sẽ tham gia vào đồng người đó.

Và mình sẽ làm gì về chuyện này chứ? Cô tự hỏi. Để cho anh giẫm đạp lên cả trên đôi giày Ý sản xuất bằng tay của anh ta à?

Những người như mình không quan trọng với người đàn ông như anh ta. Hãy nhớ điều đó.

Misty hít sâu vào. “Và tôi được gì trong chuyện này?”

Trong giây lát, Giovanni cảm thấy sai lầm. Và and thất vọng kỳ quặc. Có phải anh đã nghĩ rằng cô có thể chấp nhận kế hoạch chỉ nhờ vào lòng trung thành? Well, điều đó chỉ chứng tỏ anh có thể sai lầm như thế nào. Miệng anh mông thành một nụ cười cay độc. Cô cũng không khác gì mọi người khác.

“Cô hiển nhiên sẽ được trả công.” Anh nói chặt chẽ, đôi mắt của anh đâm sâu vào cô.

Misty nhìn chăm chăm vào anh, giọng điệu thiếu nghiêm trang của cô che giấu những băn khoăn cô bất ngờ cảm thấy. “Ngài có thể không đủ đủ điều kiện với tôi.”

Đôi mắt anh cứng lại và giọng nói cũng vậy. “Ồ, tôi có thể đủ điều kiện với bất kỳ ai, Misty.” Anh nói lạnh nhạt. Miệng anh không nói ra, nhưng đôi mắt anh đã làm.

Đặc biệt là cô.

Chương 3

Misty buộc mình không phản ứng với ánh nhìn tăm tối khinh bỉ trong mắt Giovanni khi cô

đề cập đến tiền bạc. Một phần của cô ước là cô đã giữ miệng đóng chặt lại - và thực sự anh đã mong đợi cái gì chứ? Rằng cô sẽ bước vào những rắc rối của việc giả vờ là hôn thê của anh chỉ vì thích cái ý tưởng đó sao?

Hoặc vì tình yêu của anh?

“Vậy câu trả lời của cô là gì, Misty?” Anh hỏi nhỏ nhẹ. “Hoặc cô muốn thương lượng giá của cô trước?”

Misty lắc đầu. “Anh chưa bao giờ được cho là bất cứ điều gì khác hơn là rộng lượng. Sự giả vờ này sẽ kéo dài bao lâu?”

“Cho tới khi em tôi hoàn thành công việc của nó và được miễn truy tố.” Anh nói dữ tợn. “Hai tuần? Có lẽ ba? Cô có thể chịu được việc ở gần với tôi bao lâu?”

Misty nuốt xuống. Không phải người ta hay nói phải cẩn thận về những gì bạn ước, bởi vì nó có thể trở thành sự thật? Vâng, bây giờ nó đã. Người đàn ông cô đã tôn sùng từ xa từ rất lâu sẽ sớm trượt một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên ngón tay cô, như cô đã luôn luôn mơ ước.

Một người ngoài cuộc có thể nói rằng cô bị điên vì muốn anh - nhưng ai có thể trách cô? Chẳng phải anh đã cứu cô và cho cô và con trai sơ sinh của cô một mái nhà? Buổi sáng, cô được anh phỏng vấn, anh đã mặc một bộ com lê dành cho công việc tối màu và đã tới trễ, và thẳng thắn, cô đã ngạc nhiên khi nhận thấy rằng một người đàn ông rõ ràng là giàu có và quyền lực như vậy lại đang kiểm tra một người sẽ-là quản gia.

“An ninh là mối quan tâm của tôi.” Anh đã cầu nhàu, như đọc những suy nghĩ của cô. “Điều đó và lòng trung thành - là những thứ tôi yêu cầu 100 phần trăm từ nhân viên của mình. Cô có thể cung cấp chúng không, cô Carmichael?”

Rằng Misty mới chỉ dừng đánh lập cập lại, và cô rất vui mừng được thoát khỏi cái lạnh và những cơn mưa đến nỗi tất cả những gì cô có thể làm được gật đầu. Và trung thực, cô quá tuyệt vọng cho một công việc mà có chỗ ở đến nỗi cô đã có thể đồng ý nhảy múa trần truồng ở giữa đường phố nếu anh đã yêu cầu cô làm.

“Đ-được ạ, thưa ngài.” Cô xoay xở nói.

“Cô không cần phải gọi cho tôi là ngài.” Anh nói, gần như nhẹ nhàng. “Giovanni là được rồi.” Đôi mắt anh nheo lại khi chúng quét qua gò má hóp lại của cô và cái áo khoác mỏng dính và đôi giày rẻ tiền của cô. “ Bao lâu rồi kể từ khi cô ăn một bữa ăn đàng hoàng?” Anh hỏi.

Dạ dày Misty xoắn lại và trong một lúc, cô thực sự nghĩ rằng cô có thể xỉu vì đói. Nhưng nó không giúp ích gì với việc kiếm đồ ăn và định cư - không nếu cô đã không được cho ở lại...

“Tôi có một em bé.” cô nói quyết liệt.

Giovanni nén lại một tiếng rên. Loại bỏ cô ta. Bây giờ.

“Đó sẽ là một vấn đề?” Misty kiên trì.

Anh mở miệng nói có, nhưng điều gì đó trong biểu hiện của cô ngừng anh lại. Một cái nhìn thách thức thêm vào bộ dạng thất bại của cô với một cái gì đó gần như can đảm - chuyển đổi hình ảnh gần chết đói của cô thành một chiến binh bé nhỏ kiên cường.

Nhưng Giovanni biết rằng đứa trẻ sinh ra bởi các bà mẹ độc thân có xu hướng có quá khứ

xấu xa hay đau buồn.

“ Bao nhiêu tuổi?”

“ Dominic mười tháng.”

Anh bỏ qua giọng điệu tự hào của một người mẹ. “ Và cha nó thì sao?”

“ Anh ta...” Misty cắn môi. “ Anh ta không còn liên quan đến nữa.”

“ Nhưng có lẽ anh ta muốn được. Có gì chắc rằng anh ta sẽ không đến đây, đập cửa? Yêu cầu gặp con trai mình? Đòi gặp cô?”

Nét đau đớn trên khuôn mặt của Misty đến từ những lời nhắc nhở làm nhớ lại cô đã phải chịu đựng sự phán xét kinh hoàng về nhân cách thế này. “ Không.” Cô nói nhẹ nhàng. “ Anh ta sẽ không tới. Anh ta không muốn biết về đứa trẻ.”

“ Cô vẫn yêu anh ta?”

Misty lắc đầu. “ Không.” Cô thì thầm. Cô đã bị chiếm đoạt bởi một kẻ dụ dỗ hàng loạt không có trái tim. Đó không phải là tình yêu – đó chỉ là điều bất hạnh.

Và rồi sau đó Giovanni đã thấy cô đã gần tan vỡ đến thế nào và tự hỏi làm thế nào anh có thể quá tàn bạo như vậy. Chửi thề, anh đặt cô ngồi xuống ghế.

“ Dominic bây giờ... ở đâu?”

“ Thắng bé ở tầng dưới, đang được chăm sóc người đầu bếp.”

Madre di Dio, nhưng anh đã tự đánh mình với con mèo đi lạc nhất trong tất cả! Mang cả đồng lõa xộn theo mình và gửi nó trong nhà bếp của anh!

Nhưng điều gì đó về hoàn cảnh của đứa bé nhắc nhở anh về thời thơ ấu của mình - tất cả về sự tan vỡ và cuộc chiến sau ly hôn cay đắng của bố mẹ anh.

Vào lúc đó anh đã quyết định nhận trách nhiệm và nhanh chóng cho Misty ăn một bát súp lớn và đứa bé đang ngủ trong bếp. Bằng cách nào đó – một cách kỳ diệu - một cái cũi gấp phù hợp và ghế cao đã được chuyển tới trong cùng một buổi tối và đặt ở tầng trên trong hai căn phòng mà anh dành cho họ trên tầng thượng ngôi nhà to lớn của anh.

Người phụ nữ nào trên thế giới này sẽ không yêu người đàn ông đã làm những việc đó cho cô ta? Đặc biệt khi Dominic đã lớn lên ở đó, như một cây con được chăm sóc cẩn thận.

Căn nhà được nằm tại trung tâm London và Giovanni nhấn mạnh rằng học phí mầm non là một phần tiền lương của cô - Misty biết rằng cô không bao giờ có thể tự mình chi trả chúng. Và khi tới Dominic bắt đầu đi học, Giovanni chắc chắn có một phụ cấp cho đồng phục của tăng bé. Niềm tự hào của Misty dâng tràn khi nhìn thẳng bé trong bộ đồng phục màu xanh-và-xám nhỏ bé của mình, một cái nón đội trên đỉnh đầu bờm xờm.

Ngoại trừ rằng câu chuyện cổ tích đã dừng lại ở đó. Mọi thứ đã ổn định và Giovanni đã bước lùi lại và trở thành không gì hơn ngoài ông chủ của cô. Chẳng lẽ cô đã hy vọng nhiều hơn sao?

Có, có, có! Tất nhiên, cô đã có – mặc bao nhiêu lần cô cố gắng bảo mình rằng anh không bao giờ ngay cả nhìn cô như một người phụ nữ. Và tại sao anh sẽ quan tâm một người phụ nữ như

cô? Giovanni không biết thêm chút gì về cô hơn anh đã trong ngày cô đến xin việc.

Nên có lẽ kế hoạch điên khùng này lại có ý nghĩa. Có lẽ nó đã được chỉ là những gì Misty thiết để bật cô ra khỏi tính tự mãn và niềm đam mê của mình.

“Cô vẫn chưa cho tôi câu trả lời của cô.” Giovanni nói nhẹ nhàng.

“Nhưng tôi sẽ nói cho Dominic cái gì đây?” Misty hỏi anh, cắn vào môi mình.

Chương 4

Giovanni nhìn chăm chăm Misty. “Có vấn đề gì với việc nói với con trai của cô chứ?” Anh hỏi.

Misty nuốt xuống hoài nghi. “Thằng bé đã năm tuổi! Anh không có bất kỳ ý tưởng về những cậu bé năm-tuổi là như thế nào sao?”

“Đủ kỳ quặc, không.” Anh trả lời ức chế.

“Tuy nhiên, có lẽ anh đã từng như thế một lần chứ?”

Giovanni nhảy vào câu nói giống như một con chó nhảy vào một cục xương. “Cô nói có lẽ là ý gì?”

Misty nuốt xuống lời trả miếng theo bản năng của mình - Cảm xúc của anh quá lạnh lùng, người ta có thể đã lắp ráp anh trong phòng thí nghiệm! “Vậy thì chắc chắn anh có thể nhớ lại những sự bất an của một cậu bé chứ?”

“Tôi không nhớ tôi có bất kỳ cái gì như thế không.” Anh nói chậm rãi, bởi vì câu hỏi đó không giống bất kỳ câu nào khác anh đã từng được hỏi khiến anh không nghĩ ra câu trả lời nào khác ngoài sự thực.

Và Misty có thể tin điều đó. “Anh có đi học tại Anh không?” Cô hỏi một cách hiếu kỳ, nhận thức được rằng anh đã hạ sự đề phòng của mình xuống và mong muốn nhìn hé qua chỗ mở hé hiểm hoai trong lớp áo giáp của anh.

Anh lắc mái đầu đen huyền của mình. “Tôi bắt đầu học tại Italy - một trường nhỏ ở vùng núi - gần nhà bà ngoại của tôi.”

Thật quá dễ dàng để hình dung ra gì nhà tử phú hùng mạnh này phải như thế nào khi còn là một đứa trẻ. Mái tóc đen như gỗ mun và đôi mắt đen nghiêm nghị... và có lẽ là sự khởi đầu của nụ cười khó nắm bắt mà sau này chinh phục cả quân đoàn phụ nữ.

“Có phải đó là nơi anh sống?”

“Tôi đã sống ở đó.” Anh trả lời chặt chẽ.

“Và sau đó đâu?” Misty dai dẳng vớ mớ, nhận ra rằng cô đã hiểu thêm về anh trong mười

phút qua hơn là cô đã trong bốn năm rồi.

Giovanni nín lặng. Anh đã không nhớ lại quá khứ quá thường xuyên, nhưng dường như là khi bạn bắt đầu đi trên con đường đó, nó thu hút động lượng và những kỷ niệm như lũ tràn về.

“Sau đó tôi chuyển sang giữa Anh và Paris, sau đó các trường đại học ở States. Đó là lợi ích của việc có cha mẹ có từ các quốc gia khác nhau - Bạn có được một nền giáo dục khác nhau, ngay cả khi họ ghét nhau.”

Cô nghe thấy nỗi đau trong giọng anh, và nó làm cô ngạc nhiên.

Hay là cô đã nghĩ rằng quyền lực và đặc quyền của Giovanni sẽ bảo vệ anh khỏi sự đau khổ? Một giọng nói trong đầu cô mĩa mai.

“Dù sao...” Anh nói lè nhè, toàn bộ thái độ của anh thay đổi khi anh gặp mắt cô. “Thế này là đủ lạc đề rồi, tôi vẫn không chắc có vấn đề gì về việc nói cho Dominic. Tại sao phải nói cho thằng bé bất cứ điều gì chứ?”

“Bộ anh nghĩ rằng thằng bé sống trong một cái bong bóng à, và rằng cha mẹ bạn học của nó không đọc báo sao?” Cô hếch cằm lên với sự quyết tâm đột ngột. “Anh có biết bất cứ cái gì về thế giới thực không đấy?”

Giovanni mỉm cười. Cô đã được đầy sức sống. Thú vị. Đột nhiên, anh như trở lại cái đêm cô xuất hiện, giống như một con mèo đi lạc với ổ rơm của mình. “Vậy sao cô không cho tôi biết nhỉ?” Anh hỏi nhỏ nhẹ.

Cô ấy có nên không? Well, tại sao không? Cô không có gì để mất cả. “Những phụ nữ khác ở trường đã cố gắng làm bạn với tôi vì tôi làm việc cho anh.”

Mắt Giovanni nheo lại. “Tại sao họ lại làm vậy?”

“Ồ, Gio - đừng có ngớ ngẩn!”

Không ai từng gọi anh là Gio trong nhiều năm qua - và không có ai từng thậm chí nói ngớ ngẩn. “Tại sao?” Anh lặp lại ngọt xót.

“Bởi vì anh quyến rũ, giàu có và độc thân và họ...” Giọng nói của cô rung sợ. “Họ muốn anh!”

Một khoảng im lặng lạnh ngắt.

“Họ muốn tôi?” Anh lặp lại ngờ vực.

“Tôi không nên nói thế.” Cô rên rỉ.

Nhưng Giovanni không có vẻ gì là đang lắng nghe. “Cô cũng nghĩ vậy à?”

“C-Cái gì?”

Anh di chuyển đến gần hơn - gần đủ để ánh xanh nhạt từ đôi mắt hoảng hốt của cô chảy qua anh. “Chuyện tôi quyến rũ ấy?”

Một mình sức quyến rũ tuyệt đối của anh đã đủ để giam giữ cô, nhưng rồi cánh tay của anh vòng qua quán quanh chỗ lõm hẹp vào của eo cô và trở thành một nhà tù bằng thân thể. Loại nhà tù bạn sẽ muốn thoát ra khỏi... nhưng cô muốn ở lại đó mãi mãi.

“Anh đang làm c-cái gì vậy?” Cô nói lắp.

Anh không chắc chắn. Điều duy nhất anh là chắc chắn là anh bây giờ đã có một sự cương cứng thúc vào đùi anh, cái mà đe dọa sẽ bùng nổ. Máu bơm vào háng anh làm cho đầu anh quay cuồng và anh gạt bỏ nó đi trong sự hoài nghi.

Anh đã chọn Misty Carmichael để đóng vai này chính xác là vì cô không thích hợp trở thành hôn thê của anh. Vì vậy, anh đã làm cái gì khi đến bên cô như thế nó là thực? Như một người đàn ông đã không có quan hệ tình dục trong một thời gian dài?

Giovanni cau mày và bắt ngờ thả cô ra.

“Tôi không nên làm việc đó.” Anh nghiêng răng.

Misty cầu nguyện cho tiếng sấm trong tim cô trở nên yên lặng. “Đây chỉ là đặt một bàn tay lên eo tôi.” Cô nói nhẹ, qua bờ môi khô ran. Nhưng nó còn nhiều hơn thế - anh biết, và cô biết. Và bằng cách hạ nó xuống, anh có thể không nghĩ rằng cô xoay sang bất kỳ người đàn ông nào nhanh như thế chứ?

“Vậy Dominic sẽ thất vọng nếu tôi không thực sự sẽ trở thành cha dượng của nó à?” Anh thắc mắc lãnh đạm.

“Hầu như không.” Cô cười mông. “Tôi chỉ không muốn nói với nó bất kỳ lời nói dối nào, đó là tất cả.”

“Thật đáng ngưỡng mộ.” Anh nhận xét.

Cô gặp cái nhìn mỉa mai của anh với một cái nhìn mỉa mai của riêng mình. “Tôi có thể không thành công trong nhiều lĩnh vực trong cuộc sống.” Cô nói nhẹ nhàng, “Nhưng tôi đã luôn luôn cố gắng để là một bà mẹ tốt.”

Lòng tự trọng ôn hoà của cô làm anh cảm thấy như thể anh đã cố gắng thẳng một điểm rẻ mặt và Giovanni cảm thấy bất ổn hơn. Cái gì đã xảy ra thế này? Làm thế nào cô làm cho anh cảm thấy tất cả các thứ vớ vẩn thế này?

“Chẳng lẽ không có nơi nào nó có thể đến, cho nên chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến nó quá nhiều?”

Misty nghĩ về ý tưởng này một chút. “Tôi đoán nó có thể đến và ở lại với mẹ nuôi của nó tại Cornwall.”

“Và cô có thể nói với nó là Mummy sẽ để kiếm đủ tiền để cho nó có một kỳ nghỉ đáng yêu!”

Có lẽ Giovanni đang cố gắng để tử tế, nhưng Misty co rúm lại. Anh nghe như thể cô là một kẻ tham tiền ấy.

Anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mộc và mái tóc quăn của cô. “Và trong khi chúng ta còn thực hiện việc này...” Anh lè nhẹ, “Cô sẽ cần sửa soạn khẩn cấp. Bởi vì chẳng ai sẽ có bao giờ tin rằng tôi muốn kết hôn với cô, trông như thế này.” (Đồ chẳng)

“Hoảng sợ à?” Giovanni thì thầm.

Misty quay sang nhìn anh, khó có thể tin rằng điều này đang xảy ra - và với cô. Người đàn ông ở bên cạnh cô ấy lại chính là Giovanni Cerruti, anh chàng người Ý quyến rũ, một trong những người giàu nhất trên thế giới.

Và trước mắt cả thế giới, cô là vị hôn thê của anh!

“Thật đáng ngạc nhiên, tôi đang bắt đầu quen với chuyện này.” Cô dăm chiêu. “Mặc dù tôi chưa bao giờ tới một buổi khiêu vũ trước đây.”

Giovanni cười nửa miệng. Anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nói thật hoàn toàn như Misty. Trong tuần này, tại bữa ăn tối, cô đã quyến rũ một chính trị gia ngoan cố bằng cách yêu cầu ông chỉ cô cách ăn một con hào như thế nào! “Hầu hết phụ nữ sẽ không thừa nhận điều đó.” Anh nhận xét nhẹ nhàng.

Cô nghiêng đầu sang một bên. “Ít nhất là bây giờ anh biết tôi có một lý do nếu tôi làm anh xấu hổ nơi công cộng!”

“Em sẽ không làm tôi xấu hổ, Misty. Tôi tự tin về điều đó.” Anh để mắt mình trôi dạt trên cô. Chậm rãi.

“Gio...”

“Mmm?”

Đôi mắt đen của anh đột ngột mềm đi, và dịu dàng - như nước mật đường đen. Cô muốn nói dừng tán tỉnh em. Ngoại trừ điều đó không đúng. Cô thích nó, giống như cô thích anh. Quá nhiều.

Ồ, tại sao cô lại không thành công để bắt những cảm giác ngu ngốc của cô vào đúng chỗ khi cô đã đồng ý tiếp tục sự hứa hôn giả vờ này chứ? Và làm thế nào để cô ngừng mong muốn biến giả thành thật và tự hỏi mọi chuyện sẽ như thế nào khi chuyện này kết thúc?

“Tôi có... Tôi có nhìn được không?”

“Em đang cần được khen ngợi à?” Anh thì thầm.

“Không. Thành thật tìm kiếm sự bảo đảm trước khi anh diễu tôi qua hàng đông những tay săn ảnh của báo chí đang chờ đợi bên ngoài và sau đó để đối mặt với tầng lớp thượng lưu lộng lẫy nhất ở London. Kỳ quặc, đây không phải là một tình huống tôi thường gặp rất thường xuyên.”

Anh tự hỏi có phải anh luôn không nhạy cảm thế này không. Nhưng anh không thường quan tâm đến cảm giác của một người phụ nữ - anh không thường xuyên phải. Tất cả mọi thứ đều rất mập mờ, và nhìn vào cô lại làm anh mơ hồ hơn nữa. Bởi vì bề ngoài, của cô rất khác, kể từ sau lần trang điểm mà Lucas đã sắp xếp. Cô nhìn không giống như Misty nữa. Cô nhìn...

Đi rồi mái tóc loăn xoăn, mà anh chỉ từng nhìn thấy cột lại kiểu đuôi ngựa. Nay là những lọn

tóc quần bóng mượt và mềm mại với những lọn vàng.

Đi rồi bộ đồng phục không nổi bật và cái quần jeans khi không làm việc của cô mà anh đôi lần thấy cô mặc. Thay vào đó, một vỏ bọc óng ánh như bạc của chiếc váy dính sát như xi-rô vào những đường cong chín muồi của cơ thể cô.

Nhưng mắt cô mới làm anh ngạc nhiên nhất. Làm thế nào mà anh lại chưa bao giờ muốn chú ý đến chúng trước đây? Răng chúng có màu sắc của hoa chuông xanh mà đã bị bỏ quên dưới mưa quá lâu?

Anh nuốt xuống. Nếu đây là bất kỳ người phụ nữ nào khác, anh sẽ muốn hôn cô đến mất trí và sẽ đưa những ngón tay của anh vào bên trong đồ lót của cô ngay bây giờ. Nhưng bởi vì đây là Misty, anh biết sự thân mật như vậy đã ra khỏi giới hạn. Sự thân mật?

Anh chắc phải có ý là tình dục?

“Si.” Anh khàn khàn đồng ý, những suy nghĩ quay cuồng của anh làm anh quay trở lại tiếng mẹ đẻ của mình. “Em nhìn... được. Và bây giờ... em đã sẵn sàng chưa?”

Misty gật đầu. “Rồi.”

Đặt một cánh tay tựa trên vai cô, anh đẩy cửa trước mở ra và Misty bị chết đứng bởi hàng thác ánh đèn xanh nhấp nháy chói mắt làm buổi tối sáng như ban ngày. Cô có thể nghe thấy tiếng lách cách của các cửa chớp giống như hàng triệu con dế điên cuồng, trong khi những câu hỏi xúc phạm thông thường đã được hét vào họ như những người chắt vẩn từ đám đông.

“Này, Giovanni - cái gì làm ngài yêu cho cô ấy?”

“Đây có phải là một câu chuyện Cinderella đời thực không, Giovanni?”

“Cô ấy không phải là loại thông thường của ngài, phải không, Giovanni?”

“Cảm thấy như thế nào khi đi xuống vậy?”

Anh cảm thấy sự căng thẳng của cô. “Mỉm cười đi...” Anh kêu gọi nhẹ nhàng, cánh tay thắt chặt xung quanh cô một cách bảo vệ. “Và tiếp tục đi tiếp.”

Với sự tiếp xúc với anh có vẻ như là bến bờ an toàn duy nhất trong cái biển hỗn độn, này, Misty kéo miệng thành một dạng như đang nhếch mép khi cô leo vào phía sau của chiếc xe limousine đang chờ đợi. Giovanni trượt vào bên cạnh cô.

“Em ổn không?” Anh hỏi một cách nhanh chóng. “Họ nói một số thứ khá gây tổn thương.”

“Tôi bắt đầu quen với chúng rồi.” Cô thú nhận. “Nhưng làm thế nào anh chịu đựng được việc này?”

“Cái gì?”

“Tất cả những thứ này!” Cô vẫy tay vào ống kính cái máy ảnh đang bị dí sát vào những cánh cửa sổ xe như những con mắt người ngoài hành tinh như chiếc xe rời đi. “Mớ rối rít, nặng nề ngu ngốc, vô ích này!”

“Tuy nhiên, những quan tâm báo chí đi cùng với quyền lợi.” Anh biện hộ.

“Tôi cho là thế.” Cô trả lời nhẹ nhàng.

“Cái đó được cho là có ý gì?”

Misty dựa lưng vào cái ghế ngồi phủ da thuộc mềm mại. “Vâng, tôi biết là Lucas đã phải truyền thông tin này ra ngoài tối nay, và chuyện đó thì tốt thôi vì đó tất cả là một phần của kế hoạch để giảm sự chú ý khỏi em gái kế của anh. Nhưng bản thân anh không còn xa lạ gì với báo chí, phải không? Luôn có những bức ảnh chụp lén của anh trong các cột tin đồn.”

Một cách bản năng, anh tức giận với những lời chỉ trích ngụ ý.

“Em không chấp nhận?”

Misty nghĩ về chuyện đó. “Đấy không phải của tôi để chấp nhận hoặc không chấp thuận. Anh là còn hơn cả một triệu phú - Một thành công sáng chói trong thế giới kinh doanh.” Cô trầm ngâm. “Tôi chỉ tự hỏi tại sao anh cần bận tâm thuê một nhà tư vấn, thế thôi.”

“Bởi vì tôi phải đi ra ngoài và ăn. Và tôi có những chuyến đi đến rạp chiếu phim!!” Anh tuyên bố. “Hoặc là em đề nghị tôi sống cuộc đời của một nhà tu khổ hạnh? Tốt cho tôi khi sử dụng một nhà tư vấn để điều khiển những gì viết về tôi hơn là đặt bản thân mình nhờ vào lòng thương xót của búa rìu dư luận!?”

“Vậy thì anh cũng chỉ chơi cùng một trò.” Cô nói trầm lặng, mặc dù cô đã không nghĩ về chuyện này như thế trước đây. “Và anh không thể phàn nàn khi mọi chuyện không đi theo kế hoạch của anh.”

Điều này đã thật không thể tin được! Cái cô gái nhỏ cứng đầu, cứng cổ làm cho anh nghe có vẻ như một loại quái vật có kiểm soát!

Và cô không đúng sao?

“Tôi đã thuê cô để đóng giả hôn thê của tôi.” Anh nghiêng rằng. “Không phải một số loại khuyến bảo nghiệp dư!”

Misty mở miệng để phản đối là anh đã hỏi ý kiến của cô, rồi dừng lại. Đây không phải là một mối quan hệ và nó không bình đẳng. Anh đã trả tiền cho sự hợp tác của cô và không có gì hơn nữa. Cô có thể thấy ánh đèn rực sáng bên ngoài phòng khiêu vũ và vẫn còn nhiều máy ảnh đang chờ đợi. Và đột nhiên, tất cả các dây thần kinh của cô biến mất.

“Anh là ông chủ.” Cô nói nghiêm trang.

Trong khung cảnh nửa sáng nửa tối, Giovanni quắc mắt nhìn. “Si, cara (Phải, em yêu).” Anh nghiêng rằng. “Tôi là.” Và với câu nói đó, anh kéo cô vào vòng tay của mình và bắt đầu hôn cô.

Chương 6

Miệng Giovanni di chuyển một cách thành thạo trên đôi môi Misty, trêu chọc khiến môi cô

tách ra trong khi anh với xuống để vòng ngón tay cái của mình quanh một núm vú với sự chính xác tuyệt vời. Misty giật mạnh thành linh bên dưới sự đụng chạm của anh khi mũi tên của ham muốn đã bị quên lãng lâu ngày bắn xuyên qua cô - ký ức niềm khoái lạc gần như quá nhiều để có thể chịu đựng được.

“Gio...” Cô rên rỉ. Và đột ngột, tay cô đã ở phía dưới áo vét buổi tối và ve vuốt một cách điên cuồng trên làn áo lụa của anh. “Oh, Gio.”

Lạy chúa, nhưng cô đang bị kích thích! Một cách bản năng, Giovanni chạm ngón tay của mình vào ngã ba giữa hai chân cô, quan sát khi cô quần quai, muốn xé bỏ bộ váy áo khỏi cơ thể cô và...

“Dio (Chúa ơi), nhưng em xinh đẹp.” Anh nói đứt quãng.

Chúng là những từ đã phá vỡ bùa mê. Mặc những tiếng phản đối âm ỉ của các giác quan đói khát, Misty mập mờ nhận thấy chiếc xe đã bắt đầu dừng lại. Cô gỡ miệng cô khỏi miệng anh, sự điên tiết thấp sáng trong mắt cô khi cô nhìn vào khuôn mặt đỏ ửng của anh.

“Oh... Chúa... tôi...” Cô rên rỉ trong sự hoài nghi, “Sự ngu ngốc của tôi! Chuyện này sẽ là một cơ hội để tạo thành một bức ảnh tuyệt diệu nhất, phải không?”

“Cơ hội không liên quan gì đến chuyện này!” Anh ngắt lời.

“Không à?” Cô chình lại chiếc váy và sau đó là mái tóc của mình và tặng cho anh một cái nhìn lạnh như băng. Anh muốn không bao giờ nhìn vào cô hai lần trong suốt bốn năm cô đã làm việc với anh! “Chỉ không kiểm soát được sự ham muốn, phải không?”

“Si, cara - Anh đã. Rất nhiều. Anh vẫn thế, nếu em cần biết.” Anh thấy biểu hiện chống đối của cô và giọng nói anh trầm xuống vào một lời thì thầm nóng bỏng. “Em phải nhận ra em đẹp thế nào đêm nay.”

Nhưng đây không thực sự là cô, phải không? Đây sự vay mượn, những bộ váy áo đắt tiền và sự trang điểm sang trọng - và cũng giống như Cinderella, cô sẽ trở lại từ giàu có thành giẻ rách bất kì lúc nào. “Đây chỉ là một ảo ảnh.” Cô nói chua chát khi cô leo ra khỏi xe. “Người đẹp vì lụa mà!”

Nhưng Giovanni thở ra một hơi nhẹ nhõm để thấy cô hướng thẳng vào phòng khiêu vũ. Sau khi vồ lấy cô như vậy, anh sẽ không có trách cứ gì cô nếu cô nói với anh cô muốn đi thẳng về nhà.

Và sự thật là, không phải một phần của anh cũng đồng ý đó sao? Như thế anh có thể đi với cô... và họ có thể đã kết thúc là làm tình với nhau?

Hoặc có thể họ sẽ?

Lần đầu tiên trong cuộc đời của mình, anh đã không chắc anh có thể có được một người phụ nữ vào giường của mình. Cô là một yếu tố không rõ trong nhiều cách thức hơn là chỉ một. Một người phụ nữ chu đáo đáng ngạc nhiên và cứng nhắc đã biến đổi chính bản thân mình, một người cho đi cũng nhiều như nhận lại.

Vậy Misty Carmichael thật sự là ai?

Anh bắt kịp cô, gây sững sốt trước những cái liếc nhìn của những vị khách khác khi anh chạy

theo cô. “Uống?”

“Champagne, cảm ơn.”

Anh lấy hai ly thuỷ tinh từ một cái khay ngang qua. “Một người phụ nữ quả quyết.” Anh nhận xét.

“Thật tuyệt khi được ở phía bên kia của cái khay một lần.” Cô trả lời nhẹ nhàng. “Và xin đừng cư xử hạ cố với em.”

Giovanni cau mày. “Anh sẽ không bao giờ mơ được cư xử hạ cố với em.”

“Phải không?” Misty hỏi méo mó.

Mọi người tụ tập xung quanh, yêu cầu Giovanni giới thiệu hôn thê của mình cho họ. Có những đồng sự kinh doanh, bạn bè quý tộc của cha mẹ và hơn một vài cô bạn gái cũ và sẽ-là, những người rõ ràng muốn hắt cẳng cô ra.

Nhưng Misty đã thể hiện cốt cách quyến rũ của mình, bắt tay và mỉm cười cho đến khi mặt cô đau nhức. Cho đến khi Giovanni đặt một bàn tay vững chắc và sở hữu lên lưng cô ấy.

“Khiêu vũ với anh.”

Hết sức thích thú với bản thân mình, Misty quay sang anh, mắt cô lấp lánh. “Có vẻ giống như một mệnh lệnh hơn.”

“Tôi cho rằng đó là cách anh ấy thường nói chuyện với cô.” Một người phụ nữ tóc đen mảnh mai the thé bên cạnh cô.

Misty không bỏ lỡ một nhịp. “Tôi biết.” Cô cười. “Nhưng những sự giao thiệp bằng mệnh lệnh hấp dẫn khủng khiếp, cô không nghĩ thế sao?”

Giovanni nhếch mày khi anh kéo cô lên sàn nhảy và vào cánh tay của mình. “Cô ta là một mù phù thuỷ.” Anh thì thầm. “Nhưng em dường như đối phó rất dễ dàng.”

“Tại sao, cảm ơn anh.”

“Em là một người học trò nhanh nhẹn, Misty Carmichael.” Anh nhận xét nhẹ nhàng.

Cô làm anh loá mắt với một nụ cười, cái mà che giấu nỗi đau xé ruột khi đây là một trò chơi. “Đó là cái anh đang trả tiền cho em, không phải sao?”

Anh muốn bảo cô ngừng nhắc nhở anh rằng đây là một thoả thuận kinh doanh - nhưng tại sao anh nên làm thế? Chuyện này chính xác là thế. Và có lẽ anh nên sử dụng hết giá trị những đồng tiền của mình...

Anh kéo cô vào người anh và đôi mắt màu xanh nhạt của cô mở rộng khi cô cảm nhận được sự căng thẳng và hơi nóng không thể nhầm lẫn được từ cơ thể anh.

“Dừng nó lại, Gio.” Cô thì thầm.

Một cách cố ý, anh dựa hông mình vào người cô. “Dừng cái gì?” Anh hỏi một cách ngây thơ. “Chúng ta đang chỉ khiêu vũ thôi mà.”

“Chúng ta không.” Cô nói yếu ớt. “Anh biết chúng ta không.” Và đầu cô nghiêng xuống như một cụm hoa nặng nề tựa trên vai anh.

Anh kéo cô gần hơn, đến nỗi anh có thể cảm nhận được sự siết chặt của ngực cô, và anh ghé miệng mình sát bên tai cô. “Anh đang quá cứng vì em, Misty Carmichael. Em có thể cảm thấy anh không? Em có thể không?”

Cô nên nói anh đi đến địa ngục đi. “Có.” Cô thì thầm, thông qua làn môi khô ran.

“Và em muốn anh cũng nhiều như thế.” Anh tiếp tục không mủi lòng. “Anh có thể cảm thấy nó trong cơ thể em và ngửi thấy nó luôn. Nếu anh vứt bỏ sự thận trọng và hôn em, chắc chắn anh có thể cũng nếm nó luôn.”

“Gio...”

“Cái gì?” Anh hỏi, bây giờ nóng nảy với ý thức sức mạnh dục tình.

“Đây... không thích hợp.”

Nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy có một cảm giác phấn khích ngọt ngào như vậy. Có phải do chuyện này là không thích hợp, anh tự hỏi? Hay vì anh vẫn chưa cố gì chắc chắn rằng anh có thể có cô?

Làm thế nào – với những kiến thức toàn diện của anh về người khác phái - anh có thể đảm bảo rằng Misty Carmichael đêm nay sẽ là của anh? Điều gì làm mọi phụ nữ trong thế giới này sa ngã?

Sự ân cần.

Không chuẩn bị trước, anh cười khi anh đụng môi mình vào đôi vai trần của cô, và từ từ hôn theo cách của mình lên toàn bộ cổ cô cho đến khi anh cảm thấy cô rung mình với sự đầu hàng âm thầm.

“Chúng ta ở lại hay chúng ta sẽ đi?” Anh hỏi.

Misty không phải là một trinh nữ ngây thơ - cô biết chính xác câu hỏi đó có ý gì. Sự hấp dẫn tình dục âm ỉ giữa họ không có gì để nghi ngờ - chỉ là phản ứng của chính cô với nó. Và của anh.

Nhưng nếu một người đàn ông hôn một người phụ nữ ngọt ngào như Gio vừa làm, vậy thì chắc chắn anh không chỉ thấy cô là một chiến tích tình dục?

Yếu ớt với nỗi khát khao, cô gật đầu.

“Phải, hãy đi ngay bây giờ.” Cô thì thầm.

Chương 7

Giovanni trượt khoá kéo bộ váy của Misty xuống và nó bao phủ quanh chân cô như một vùng nước óng ánh như bạc.

“Ồ...” Cô thở hổn hển khi anh chạm vào giữa hai chân cô. “Gio... Làm ơn!”

“Làm ơn điều gì, cara (em yêu)?” Anh thở hổn hển trở lại, miệng anh chuyển động tham ăn trên dải buộc đăng ten – che phủ núm vú của cô như một người đàn ông không thể chờ đợi. Nhưng anh không thể chờ đợi! Và sự cấp bách của anh đầy bất ngờ cũng như thú vị - chỉ nếu như nó không không thể giải thích được một cách chết tiệt như vậy.

“Làm ơn... Chuyện đó?”

“Phải!”

“Và đó?”

Oh, phải. Trong hành lang thấp sáng mờ mờ trong ngôi nhà lớn của Giovanni, Misty bị giằng xé giữa ước mơ và hy vọng và lo ngại. Cô muốn cầu xin ông chủ của mình sự thông hiểu. Và chậm chạp - như anh thực sự muốn điều này và đã suy nghĩ cẩn thận.

“Chẳng phải chúng ta nên đi lên tầng trên sao?” Cô thì thầm.

“Tại sao không làm chuyện đó ở đây trước?” Anh hỏi. “Không có nhân viên giúp việc nào sẽ làm phiền chúng ta.”

Đó là một chuyện đùa về vị trí của cô là quản gia của anh, nhưng nó chạm vào một dây thần kinh nhạy cảm. Và sau đó Giovanni đã chạm vào một dây thần kinh còn nhạy cảm hơn - trượt quần lót của cô xuống, ngón tay của anh bùng cháy trên trung tâm nữ tính của cô với sự chính xác đau đớn.

“Em cũng có thích thế này chứ?”

“P-Phải.”

“Chạm vào anh.” Anh chỉ huy nhẹ nhàng.

Ướm thử, cô cảm thấy đỉnh chóp cứng như đá của anh, niềm vui của chính cô ngày càng tăng khi anh rùng mình dưới sự vuốt ve nhịp nhàng của cô. “Anh có thích nó không?” Cô hỏi lo lắng.

“Anh có thích nó không?” Trong một phút nữa anh sẽ bùng nổ. “Cởi khoá quần cho anh!” Anh rên rỉ.

Cô muốn nó phải như hàng triệu hình ảnh tưởng tượng lãng mạn cô đã có về anh. Nhưng cô có thể nhìn thấy nó sẽ không xảy ra như vậy. Làm cho có lệ và nhanh chóng không phải những gì cô sẽ chọn, nhưng làm thế nào cô có thể từ chối anh khi cô đã muốn anh từ rất lâu rồi?

Trượt khoá quần của anh xuống, cô lướt nhẹ những đầu ngón tay cô trên đỉnh cứng của anh, cầu nguyện rằng cô sẽ không làm anh thất vọng. Anh có đoán được cô thiếu kinh nghiệm như thế nào không? “Nói cho em biết anh thích gì.” Cô nói. “Anh muốn em làm gì.”

“Chỉ cần như thế. Oh...” Anh hít và tự hỏi, sửng sốt bởi sự nhẹ nhàng và sự rộng lượng của cô. Anh ngẩng mái đầu đen tối của mình và nhìn xuống cô và cau mày. Có phải sự lưỡng lự đang làm đục mắt cô không?

“Dio (Lạy Chúa!)- Em không làm nhiệm vụ bây giờ! Thưa ngài, Misty - Đêm nay chúng ta bình đẳng.”

Nhưng chỉ đêm nay, cô nhắc nhở mình, và Giovanni không biết dẫn một nửa của nó. Cô dịch chuyển không ngừng trong vòng tay anh khi anh hôn cô, cho đến khi anh đột nhiên gỡ miệng mình ra, nâng cô lên và bắt đầu bế cô lên tầng trên.

Mắt Misty bật mở. “Anh đang đưa em đi đâu đấy?”

“Lên giường.”

“Nhưng em nghĩ anh nói...”

“Anh biết anh nói gì.” Anh đáp lại quyết liệt. “Và anh thay đổi quyết định.”

“Giống như thế này.” Cô nói yếu ớt. Tuy vậy, ngay cả khi cô vui mừng vì quyết định của anh, nó chỉ làm nhấn mạnh thực tế là anh là chủ nhân – quyết định tất cả mọi chuyện.

Anh cởi đồ cho cả hai người, làm quen với mọi đường cong và mềm mại của cơ thể căng tràn của cô cho đến khi anh có thể cảm thấy cô thoải mái dưới ngón tay của mình.

Misty cắn môi mình khi anh dịch chuyển cơ thể đen huyền và vàng của mình trên cô - cảm giác của cô quá bị khuấy động đến nỗi cô không thể ngăn chúng khỏi thoát ra. “Anh quá đẹp.” Cô hít vào.

Giovanni bất động. Hầu hết phụ nữ đều chơi trò chơi. Họ giữ cảm xúc của họ lại trong một số loại trò chơi quyền lực tình dục, nhưng không phải Misty. Sự trung thực của cô lấy đi hơi thở của anh... và tuy vậy vẫn có điều gì đó về sự trong sáng của cô đang quấy rầy anh.

“Vẫn còn thời gian để thay đổi suy nghĩ của em đấy, Misty. Em có muốn anh dừng lại không? Bây giờ, trước khi quá muộn?”

“Dừng lại?” Cô vòng tay một cách chiếm hữu trên hông anh, lắc lắc mái tóc dài của mình để nó tỏa sáng lung linh trên ngực trần của anh. “Không, em không muốn anh dừng lại.”

“Chắc chắn?”

“Nhất định.”

“Vậy thì anh không thể chờ đợi nữa. Anh sẽ làm tình với em, Misty Carmichael. Ngay bây giờ...” Và với câu nói đó, anh đẩy sâu vào bên trong cô. “Oh, em quá nóng...” Anh thì thầm, “Và chặt. Và rất, rất ẩm ướt.”

Những từ ngữ của anh làm cô xúc động nhiều hơn nữa, và Misty tan chảy. Cơ thể của cô cảm thấy tràn đầy sức nóng và ý thức rằng Gio đã hợp nhất quá thân mật với cô.

Đôi môi của anh và bàn tay của anh ở khắp mọi nơi, chạm vào những nơi cô chưa bao giờ được chạm - kích động và phẫn phờ cô làm cô cảm thấy sự căng thẳng tăng và tăng lên nữa.

“Thật tuyệt vời.” Cô nói đứt quãng, như có một cái gì đó cô không quá chắc chắn bắt đầu trên người cô. Giống như một hình ảnh mờ ở phút tập trung cuối cùng. “Làm ơn dừng dừng lại.”

Anh cười kỳ quặc. “Em đùa à?”

Và rồi nó xảy ra – từng làn sóng nối tiếp nhau rung chuyển cô thành một dấu sắt nung - mới lạ và mang kích thích màu sắc của cầu vồng. Misty cắn móng tay cô vào cánh tay anh và bắt đầu thét ra niềm khoái lạc của cô khi cô cảm thấy anh rung mình khi đạt đến đỉnh điểm của mình. Rồi những giọt nước mắt bắt đầu rơi dù cô đã cố gắng ngăn chúng lại.

Giovanni cau mày khi anh cảm thấy sự ẩm ướt của chúng trên vai mình. “Misty? Tại sao cái quỷ gì mà em khóc thế này?”

Cô mở mắt. “B-Bởi vì chuyện này chưa bao giờ xảy ra với em trước đây.”

Anh cảm thấy cái rung mình báo trước điềm gở. “Cái gì không?”

“Cực khoái...” Cô nói nhỏ nhẹ. “Em chưa bao giờ có trước đây.”

“Làm thế nào?” Anh ngắt lời.

“Bởi vì cha của Dominic... well, ích kỷ, em cho là thế.”

“Nhưng phải có những người đàn ông khác.”

“Không.”

“Ý em là anh ta là người yêu duy nhất của em?” Anh hỏi hoài nghi.

“Cho đến bây giờ.” Cô thở dài. “Oh, Gio. Thật đáng kinh ngạc. Anh thật đáng kinh ngạc.”

Sự khiếp sợ lạnh như băng giá bây giờ bao trùm lấy anh. Anh đã làm cái quỷ gì thế này? Quan hệ tình dục với một phụ nữ cách cả năm ánh sáng với anh về những giới hạn kinh nghiệm - một người phụ nữ ngây thơ, đủ để bắt đầu nhằm lẫn niềm vui tình dục với những thứ sâu sắc hơn.

Và cô đang đeo nhẫn của anh! Đúng, nó không là gì ngoài một kế hoạch đánh lừa báo chí, nhưng liệu bây giờ Misty sẽ thuận tiện quên chuyện đó không?

Và nếu là trường hợp đó thì làm cách nào anh thoát khỏi cô? Nhanh chóng, anh rút lui, tránh nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô bằng cách quay mặt vào mặt tường và ngáp.

“Cô có phiền trở lại vào phòng riêng của cô bây giờ không?” Anh lè nhè. “Tôi có một cuộc họp vào buổi sáng và tôi thực sự cần phải ngủ một chút.”

Chương 8

Misty không thể tin được điều Giovanni vừa nói. Trên đôi chân run rẩy, cô leo ra khỏi giường và nhìn chăm chăm vào cơ thể trần truồng của ông chủ của mình với sự hoài nghi - biết là cô đã cư xử không hơn gì so với một con điếm.

Chỉ là bây giờ anh đã gạt bỏ cô như người đầy tớ mà cô thực sự là...

“Rời khỏi?” Cô lặp lại, uốn cong môi mình với niềm tự hào - không dễ dàng gì khi cô được thu thập lại mớ quần áo của cô nằm rải rác trên khắp phòng ngủ của anh, và nhớ lại bộ váy của cô ở tầng dưới, nơi nó đã rớt xuống. “Tin tôi đi, không có điều gì khiến tôi vui hơn!”

Giovanni đã bắt đầu suy nghĩ lại, khi cô nhìn tuyệt vời khi tức giận. “Không có điều gì à?” Anh chọc ghẹo. “Tôi chắc là đã đánh mất khả năng của tôi rồi.”

“Đừng có rẻ mặt thế.” Cô rít lên.

“Tôi có thể là nhiều thứ, nhưng tôi không rẻ mặt, Misty.”

Vậy là anh đang ngay cả lợi dụng cơ hội này nhắc nhở một thực tế là anh đã trả tiền cho thời gian của cô. “Đó là vấn đề quan điểm.”

Giovanni thấy đau đớn và tức giận, cái mà đã xua đi những vết ửng hồng của sự thoải mái tình dục. Và khi cơ thể của anh khuấy động, anh bắt đầu tự hỏi có phải anh đã hành động quá vội vã.

“Well, nếu cô hứa sẽ để cho tôi ngủ, rồi có lẽ tôi sẽ cho cô ở lại đây, sau tất cả.” Anh lè nhè, vỗ nhẹ vào không gian trên giường bên cạnh anh và gửi cho cô cái nhìn với những tia lấp lánh cam đoan tỷ lệ thành công đảm bảo 100 phần trăm.

Cô nhìn chằm chằm vào anh trong sự hoài nghi, nhận ra rằng anh đang nghiêm túc. “Tôi muốn ngủ trên giường bằng đỉnh hơn là vào lại vào giường với anh!” Cô quát lại khi cô kéo quần lót của cô lên. “Anh có thể vào địa ngục – đồ con hoang ngạo mạn.”

Đây không phải là lần đầu tiên một người phụ nữ biểu lộ tình cảm tương tự, nhưng nhìn Misty làm việc này có cảm giác không thực. Cô đã xúc phạm anh khi anh đã quen để lòng trung thành trước sau như một của cô. Misty - Misty kiên định và trung thành. Cho đến chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi trước đó, anh đã thấy cô hoàn toàn trong vai trò của người giúp việc khuôn mẫu. Một khuôn mẫu bất di bất dịch.

Nhưng bây giờ, người phụ nữ thực sự đã bước ra từ phía sau khuôn mẫu đó. Anh quan sát khi cô cố gắng gài áo ngực của cô lại. Và như thế nào.

“Tôi có thể giúp không?”

“Đừng thử quyến rũ tôi.” Cô cảnh cáo.

“Tôi nghĩ rằng tôi vừa mới làm.”

Cô biến đổi khuôn mặt của cô thành một nét mặt héo hắt anh chưa bao giờ thấy trước đây.

“Có, anh đã làm, Giovanni - nhưng may mắn thay tôi đã trưởng thành đủ để học hỏi từ những sai lầm của tôi. Và sai lầm này phải coi như là lớn nhất trong đời tôi.”

Và với câu nói đó, cô hối hả ra khỏi phòng ngủ của anh và chạy tới cửa chính mình ở tận cùng ngôi nhà - trong khu vực của người ở, cô nghĩ cay đắng - nơi cô đã dành một đêm không ngủ cố gắng quyết định nơi cô nên đi từ đây.

Sáng hôm sau, Giovanni đi đi lại lại trong nhà như một con hổ bị nhốt trong chuồng, và khi thấy Misty xuất hiện, anh tìm kiếm trên khuôn mặt của cô những dấu hiệu cảm xúc.

“Em đã tha thứ cho tôi ư?” Anh hỏi nhỏ nhẹ, nhưng chỉ cách nhìn của cô đã bắt đầu làm cho anh đau một lần nữa.

Misty đã dành cả đêm quyết định làm thế nào để chơi trò chơi này và cô sẽ chơi thật bình tĩnh. Cô không thể trở lại như lúc đầu, điều đó có nghĩa là cô phải đi tiếp. Cô chỉ là không chắc chắn việc này sẽ dẫn cô đến đâu.

“Tôi đã không thực sự suy nghĩ nhiều về chuyện đó.”

“Nói dối.” Anh chế nhạo nhẹ nhàng. “Dám cá em đã thức cả đêm khao khát anh làm việc này...”

Ngón tay từ từ lướt nhẹ trên đôi môi cô đã đủ để làm cô run rẩy, nhưng Misty giật mạnh miệng ra. “Đừng chạm vào tôi.”

Đôi mắt của anh nheo lại. “Cô có ý là cô sẽ rút khỏi thoả thuận của chúng ta?”

“Không.” Anh thật là một người đàn ông lạnh lùng và tính toán. “Tôi sẽ thực hiện phần mình trong thoả thuận, và tôi đánh giá cao nếu anh cũng thực hiện phần của mình. Tôi sẽ tiếp tục là ‘hôn thê’ của anh cho đến khi Miranda hồi phục - Tôi chỉ bỏ tình dục ra khỏi phương trình, đó là tất cả. Nhưng khi tình dục chưa bao giờ được coi là một phần của thoả thuận, chuyện đó không thành vấn đề, phải không?”

“Không thành vấn đề?” Anh hoài nghi lặp lại. “Em đùa à?”

Cô thấy sự thất vọng làm tối đôi mắt anh và trải qua một khoảng khắc của chiến thắng thuần túy trước khi cơ thể phản bội cô bắt đầu đau đớn vì anh. Một cách tàn nhẫn, cô dập tắt nó.

“Không dù chỉ một chút.” Cô cười nghiêm trang. “Chúng ta sẽ tiếp tục giả vờ yêu nhau, chỉ là không có bất kỳ sự quan hệ xác thật nào thôi.”

Mắt anh sáng lên thách thức. “Em muốn cược không?”

Và Misty biết rằng ngay cả khi sự cố gắng giết chết cô, cô sẽ chống lại anh. Cô phải tự bảo vệ mình. Cô phải. “Tôi không phải là một phụ nữ thích cá cược.” Cô ngắt lời.

Cửa trước bật mở và Lucas bước vào với một núi báo.

“Cái gì thế?” Giovanni hỏi sốt ruột.

Lucas thả đồng giấy tờ xuống. “Đây là buổi sáng tuyệt vời nhất. Hãy xem này!”

Misty bất động, ngạc nhiên đến nhìn hình ảnh chính cô trải khắp trên trang bìa của tất cả các tờ báo khổ nhỏ.

“Lạy chúa thương xót.” Cô hít vào. “Có phải thực sự là tôi không?”

Giovanni di chuyển phía sau nhìn qua vai cô.

“Nó thực sự là.” Anh thì thầm, muốn nâng chiếc rèm những lọn tóc lẫn quần lê n và hôn lên cổ cô lần nữa.

Misty nhìn chăm chăm. Các bức ảnh phải được chụp khi họ rời khỏi buổi khiêu vũ bởi vì cả hai đều trông đỏ bừng và mắt lấp lánh với tình trạng bị kích thích. Cánh tay Giovanni khóa quanh eo cô và núm vú cô trông như thể có ai đó đã tạt nước lạnh vào chúng. Misty đỏ mặt.

“Và điều tuyệt vời nhất là...” Lucas nói, “Hai người thực sự trông như thể đang yêu nhau. Diễn xuất tuyệt vời, tôi phải nói.”

Nhưng nó rõ ràng là cái nhìn trong đôi mắt đen Giovanni là ham muốn, không phải tình yêu, và bởi vì Misty là một phụ nữ, cô có nguy cơ rơi thật sâu vào nó.

Có lẽ anh đã cho cô một đặc ân bằng cách đá cô ra khỏi phòng ngủ của mình đêm qua - phá hủy sự tưởng tượng cuối cùng của cô của với cú đánh nhanh gọn và độc ác nhất.

“Chuyện này sẽ trở nên kỳ quặc khi nó kết thúc.” Lucas đảm chiêu. “Chúng ta sẽ phải lập vài kế hoạch.”

“Tôi đã có một.” Misty nói nhanh. “Tôi sẽ đi.”

Chương 9

“Misty, anh yêu cầu em hãy suy nghĩ lại đi.”

“Đừng lãng phí hơi thở của anh, Gio.”

Một cách thiếu kiên nhẫn, Giovanni lùa những ngón tay vào lại mái tóc đen dày của mình, cau mày khi anh đập trúng cái va li được chõng bên cạnh cửa cùng với một cái đèn, một hộp sách và một số hàng tạp phẩm khác.

Misty đã không chỉ rời đi cho một kỳ nghỉ hoặc một vài ngày nghỉ khi cô đi đón đưa con trai nhỏ của mình từ nhà mẹ nuôi của nó ở Cornwall. Hiện tại đại sảnh của anh chứa đầy những vật dụng cho ngôi nhà cô đã xây dựng ở đây trong bốn năm qua - ngôi nhà bây giờ cô đang định bỏ đi.

“Anh không thể hiểu tại sao em làm điều này.” Anh nói ngoan cố.

“Vậy thì anh không phải rất thấu hiểu lắm đâu.”

“Tại sao phụ nữ luôn luôn nói chuyện khó hiểu thế này chứ?” Anh quát tháo.

“Bởi vì chúng tôi ngu ngốc tin rằng đàn ông có đủ trí tuệ cảm xúc không cần tất cả mọi thứ phải đánh vần ra cho họ!”

Một dây thần kinh bắt đầu giãn giật nơi má anh. “Xem nào, Misty - chỉ cần ở lại, được không?”

Misty lắc đầu. Điều này đã đủ khó khăn rồi. Cô đã bắt bản thân mình để không bắt đầu nức nở, và anh làm cho nó thậm chí còn khó hơn nữa cho cô. Nhưng cô biết rằng nhượng bộ anh cuối cùng sẽ chẳng đưa cô đến đâu cả và cô sẽ phải quay lại nơi cô đã bắt đầu. Chỉ tồi tệ hơn.

Bởi vì bây giờ cô đã nắm gần gũi với Giovanni. Đúng, sự hứa hôn bản thân nó chỉ là một sự gần gũi giả vờ, nhưng nó vẫn có sức mạnh để ném cảm xúc của cô ra ngoài tầm kiểm soát và rung chuyển toàn bộ thế giới của cô. Và cô cần phải khôi phục lại vài sự bình tĩnh. Vài nguyên tắc.

“Tôi không thể, Gio.” Cô nhìn anh, trái tim cô đau đớn và cô hy vọng nó không thể hiện trên mặt cô. “Anh quá quen với việc có mọi thứ theo ý mình. Đó là một nửa vấn đề của anh.”

Giovanni cau có giận dữ, biết rằng không có gì đúng từ đêm anh đẩy cô ra khỏi giường mình. Bởi vì bất chấp mọi nỗ lực sắp xếp, anh đã không thể làm cô kiệt sức và thay đổi suy nghĩ của mình.

Misty đã giữ quyết định của mình và cưỡng lại anh, chặn mọi sự cám dỗ làm tình với anh lần nữa. Đối với một người chưa bao giờ biết đến bất kỳ loại từ chối nào từ phía phụ nữ, đó là một bài học cay đắng. Nhưng anh đã học được nó, phải không?

“Anh đã cư xử không suy nghĩ...” Anh thừa nhận. “Mà anh đã xin lỗi. Vì vậy, em còn giữ trong lòng đến bao giờ nữa?”

“Đây không phải là một trò chơi, Gio.”

“Em có ý là em sẽ tiếp tục giận anh?”

“Anh đã được tha thứ. Okay?”

“Vậy thì ở lại đi.”

“Không.” Cô thở dài. “Anh phải nhận ra từ trước là mọi chuyện sẽ không thể quay trở lại như trước khi tất cả mọi chuyện kết thúc.”

“Chỉ vì một đêm thôi sao?”

Misty lắc đầu, các lọn tóc quăn vẫn còn lỏng lẻo và cháy nắng. “Đêm đó không liên quan gì với chuyện này. Thế giới này nghĩ rằng chúng ta đính hôn để kết hôn và sự đính ước này kết thúc sớm thôi, khi mà bây giờ em gái kế của anh đang trên đà hồi phục. Anh không nghĩ rằng nó sẽ trông khá kỳ lạ nếu tôi trở lại vị trí cũ của tôi là một quản gia sao?”

“Ai thêm quan tâm đến nó trông như thế nào chứ?” Giovanni hỏi.

“Tôi. Và nó cũng không đúng đắn.” Cô lập luận. “Người ta sẽ nhảy lên để nói chuyện và đặt câu hỏi với tôi, và tôi không muốn bị định nghĩa là một phần bị bỏ qua trong cuộc đời của Giovanni Cerruti.” Đó là những gì cô đã làm cho đến tận bây giờ, và cô cần phải được tự do khỏi nó. “Làm thế nào tôi có thể quay về phục vụ bữa ăn cho anh khi tôi đã chia sẻ chúng với anh? Anh nghĩ sẽ cảm thấy như thế nào khi anh gặp một ai đó mà anh thực sự muốn kết hôn và tôi phải bắt đầu nhận lệnh từ cô ta? Anh không nghĩ chuyện đó có một chút bất tiện nào sao?”

“Tôi không có kế hoạch cưới bất cứ ai.” Anh phản đối.

“Không phải bây giờ, anh có ý vậy.”

“Xem nào, anh không phải là một nhà tin tưởng vĩ đại vào hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau.” Anh nghiêng rằng. “Anh chỉ biết ngôi nhà sẽ không như trước nếu không có em, Misty. Và tình dục là tuyệt vời. - Em biết nó là mà.” Anh nhún vai khi anh liếc cô một cái nhìn của sự khiêu khích không bị pha loãng. “Tại sao phải ngừng cái mà cả hai chúng ta cùng tận hưởng nhiều thế chứ?”

Misty nhìn chăm chăm vào anh ta trong sự ghê tởm khi lời nói của anh dội lại trong đầu của cô như một cơn lốc cay đắng. Tình dục là tuyệt vời. Vâng, câu đó đã nói cho cô chính xác sức quyến rũ của cô với anh thế nào.

“Cái gì Gio muốn, Gio phải có - bất chấp giá trị những thứ xung quanh. Hoặc tôi không được tính? Có phải đó là lí do tại sao anh lại miễn cưỡng để tôi đi? Bởi vì có một ‘mối quan hệ’ với người làm việc cho anh có nghĩa là rằng anh được miễn tất cả các quy tắc bình thường không? Anh có thể đối xử với tôi như bất cứ cái quý gì anh muốn vì anh đang trả tiền cho tôi?”

Giovanni lắc đầu giận dữ. “Làm thế nào cô dám nói chuyện với tôi như thế? Những người phụ nữ khác sẽ hết sức biết ơn khi được đeo nhẫn của tôi và được nhìn thấy trong vòng tay tôi.”

“Vậy thì đi và mang cái lời đề nghị tuyệt vời đó cho một trong số họ ấy!” Cô quát lại. “Tôi không lựa chọn tốt bất cứ nơi nào cổ đàn ông liên quan. Tôi phạm phải sai lầm với cha của Dominic và tôi sẽ bị nguyên rủa nếu tôi lặp lại nó.”

“Và đừng so sánh tôi với thằng khốn đã bỏ rơi cô trong khi cô đang mang thai!”

“Anh chỉ muốn tôi bởi vì anh không thể có tôi, Giovanni.” Cô nói nhẹ nhàng. “Một khi anh đã có tôi, anh sẽ thấy chán và muốn vứt bỏ tôi thôi.”

Và tôi không thể để nguy cơ đó xảy ra với mình. Không phải với anh. Không khi nó có chắc chắn sẽ xảy ra như vậy. Chuyện đó sẽ làm cô tan nát, và cô không thể chịu đựng bị tan vỡ - không với một đứa trẻ đang phụ thuộc vào mình, như Dominic đang.

Những mối quan hệ đã đủ khó khăn rồi. Nhưng khi có một sự không bình đẳng cơ bản tồn tại giữa cô và Giovanni, và anh đã nhấn mạnh với cô rằng tình dục là điều tuyệt vời mà anh không muốn mất...

Vâng, đó cũng giống như hỏi xin rắc rối. Rắc rối lớn.

Giống như yêu cầu làm trái tim cô tan vỡ vậy.

“Tôi phải đi, Gio.” Cô nói. “Và tôi có ý như vậy.”

Chương 10

Cô nàng tóc đỏ xinh đẹp quấn quai trên tấm khăn trải giường.

“Làm chuyện đó với em đi, Giovanni.” Cô ta thúc giục, khi cô tự chạm vào mình. “Làm chuyện đó với em đi, baby.”

Giovanni động cứng giữa lúc đang mở khuy áo. Anh đang làm cái quái gì ở đây thế này? Anh nhìn chăm chăm vào người đẹp trần truồng, biết là anh không hề muốn cô ta.

“Tôi đã sai lầm mất rồi.” Anh cay đắng nói với cô ta.

Bên ngoài, anh nhìn chăm chăm lên bầu trời tối đen như mực rải rác những ngôi sao.

Mỗi vấn đề đều có một giải pháp.

Câu hỏi là liệu anh có can đảm để thực hiện nó không.

Anh bắt mình đợi cho đến khi anh chắc chắn và ký ức về cô nàng tóc đỏ trần truồng đã bị xoá khỏi tâm trí mình. Rồi, trong cái đêm thao thức đó, anh leo lên xe và bắt đầu một chuyến đi dài tới Cornwall.

Một âm thanh đánh thức cô.

Trong căn hộ cách biệt của mình, Misty đã quen với việc nghe thấy tiếng kêu của những con chim và tiếng sóng vỗ bờ, nhưng âm thanh này lại khác. Cô nhìn đồng hồ và cau mày. Ba giờ sáng.

Au lại lái xe vào thời điểm này trong đêm?

Kéo cái áo choàng nhung lên, cô bước xuống cầu thang vừa đúng lúc một chiếc xe dừng lại và một tiếng gõ nhẹ nhàng trên cửa. Trái tim cô đã bắt đầu ầm vang như sấm thậm chí trước khi cô nghe thấy tiếng nói đặc biệt ấy.

“Misty?”

Không có điểm nào để đùa giỡn bằng cách phớt lờ anh. Cô không muốn đánh thức Dom.

Cô mở cửa, trấn tĩnh trái tim cô khỏi lại lao vào người đàn ông cao lớn tại ngưỡng cửa - nhưng cô không thể làm gì để ngăn chặn cơn run rẩy đau đớn của niềm vui khi nhìn thấy khuôn mặt tối tăm của anh. “Anh đang làm gì ở đây, Gio?” Cô thì thầm.

“Em có để anh vào không?”

“Nếu tôi nói không?”

“Tiếp tục đi. Cứ nói nó ra.” Anh thách thức, mắt anh rắn như đá lửa dưới ánh trăng.

Lặng đi không nói được, cô kéo cánh cửa mở và anh bước qua cô - mạnh mẽ, ấm áp và hùng dũng. Bản năng của cô muốn chạm vào anh, nhưng cô chống lại nó. Làm ơn cho tôi sức mạnh, cô cầu nguyện.

Giovanni đi vào trong căn phòng nhỏ nơi những cục than hồng lửa vẫn nóng rực. Một trong những bức vẽ của Dominic treo trên tường và có một cuốn sách mở trên ghế cửa sổ.

Nó trông...

Giovanni nuốt xuống. Nó trông giống như tổ ấm.

Anh quay lại. Tóc cô lỏng lẻo và cô mặc vải nhung xanh. Như bức tranh thời Trung cổ đến với cuộc sống.

“Tại sao anh ở đây?” Cô hỏi đều đều.

“Em nghĩ tại sao nào?” Anh nhìn sâu vào mắt cô và trái tim anh đập thình thịch. Anh đã là đồ ngốc đến thế nào. “Anh nhớ em.” Anh nói nhỏ nhẹ.

Một lần nữa, cô trấn tĩnh mình. Cô phải. “Tôi sẽ được hạnh diện lắm nếu tôi nghĩ rằng có không bất kì người quản gia nào khác có khả năng như tôi.” Misty trả lời lãnh đạm, “Người có thể pha cà phê cho anh theo cách anh thích.”

Anh nhìn chằm chằm vào cô ngờ vực. “Cà phê? Madre di Dio! Em nghĩ rằng anh đã lái đến tận đây để nói về cà phê?”

“Vậy là tình dục sao?” Cô hỏi. “Well, tôi là đảm bảo số lượng phụ nữ đang chờ để bước theo bước tôi trên mặt trận tình dục thậm chí còn lớn hơn.” Cô bắt mình đặt câu hỏi “Bao nhiêu phụ nữ sau tôi rồi, Giovanni?”

“Chẳng một ai.” Có một khoảng dừng khi Giovanni nhận ra rằng câu trả lời này của anh rất quan trọng. Chỉ có sự trung thực hoàn toàn mới làm được thôi. “Những người phụ nữ khác không còn ý nghĩ với anh nữa.” Anh thừa nhận nhẹ nhàng. “Lần đầu tiên trong cuộc sống của mình, anh chỉ có thể suy nghĩ về một... và người phụ nữ đó là em.”

Cô cúi xuống để ném một khúc gỗ vào bếp lửa đang tắt và rồi thổi nhẹ nhàng vào để lửa bắt đầu bùng lên một lần nữa. Cô muốn tin anh - rất nhiều - nhưng cô không dám. Lần này, Misty có nhiều hơn để mất hơn so với trái tim của cô.

“Anh chỉ muốn tôi bởi vì anh chưa có tôi.” Cô nói nhẹ nhàng khi cô thẳng người lên để gặp cái nhìn tìm kiếm của anh. “Tôi chỉ là một sự thêm vào trong danh sách mong muốn của một người đàn ông gần như đã có tất cả mọi thứ. Một khi anh đã có tôi, anh sẽ thấy bất an và muốn bỏ đi. Đó là con người anh - Đó là bí mật sự thành công của anh, Giovanni.”

“Nhưng đó là điểm em sai lầm, caramia. Không có thứ gì là giống như trước khi em ra đi.” Anh đã dành cả đời mình gây dựng của cải và thách thức khó khăn, nhưng đưa những cảm xúc này thành từ ngữ giống như là ngọn núi lớn nhất mà anh phải vượt qua. Để tồn tại khi là một đứa trẻ, anh đã phải học cách dựng lên rào chắn cảm xúc - cái mà không thể chủ súp đổ một sớm một chiều. Anh nuốt xuống. “Thật ấm áp và dễ chịu khi em ở gần bên, Misty. Bây giờ mọi thứ đều lạnh lẽo và trống rỗng hết cả.”

Mái tóc dài của cô tỏa sáng lờ mờ khi cô khoát tay ra xung quanh mình. “Nhưng tôi đã xây dựng được một cuộc sống rất tốt ở đây. Dominic rất hạnh phúc tại trường học địa phương và tôi có một công việc tại cửa hàng thủ công địa phương và tôi giỏi trong việc đó. Tôi không cần anh nữa, Gio, anh không thấy điều đó sao?”

“Anh không muốn em cần anh.” Anh nói nhẹ nhàng. “Anh muốn em muốn anh - như cái cách mà anh muốn em.” Đôi mắt đen của anh khắc sâu vào cô. “Em có muốn anh không, Misty? Bởi vì đó là câu hỏi duy nhất quan trọng thôi.”

Khoảnh khắc như vô tận.

Cô có thể đẩy anh đi và cuộc sống của cô sẽ được an toàn... nhưng Misty phải công nhận là nó cũng sẽ trống rỗng và mãi mãi chứa đầy một niềm tiếc nuối đau đớn.

Hoặc cô có thể chấp nhận cơ hội bất ngờ của hạnh phúc này, và chấp nhận sự rủi ro mà mọi người đều phải chấp nhận khi yêu nhau.

“Tất nhiên em muốn anh.” Cô thì thầm. “Nhưng em sợ.”

Anh cười khi anh kéo cô vào tay mình, nhắm mắt lại khi anh ngập hương thơm ngọt ngào của tóc cô. “Em nghĩ rằng anh không sao? Đó là lý do anh hành xử ngu ngốc như vậy như vậy.” Anh thì thầm. “Nhưng bây giờ anh nhận ra rằng đó là một loại sợ hãi lành mạnh. Như lần đầu tiên em nhảy vào vùng nước sâu - Miễn là em có thể bơi, em sẽ tốt thôi.” Anh nghiêng cằm cô và di chuyển môi mình gần cô. “Em có thể bơi không, Misty?”

Cô còng tay quanh cổ anh. “Như cá vậy.” Cô cười, khi cô quay mặt lại cho anh.

Anh cúi xuống và chiếm giữ miệng cô trong một nụ hôn dài và trong vài giây, cô đã run rẩy, bị tước đoạt tất cả mọi thứ ngoại trừ sự khát khao của cô với anh.

“Gio?” Cô thì thầm lưỡng lự, khi ngọn lửa nhấp nháy chiếu sáng nét mặt tối tăm của anh.

“Ssssh...” Anh ra lệnh, trượt cái áo choàng nhưng khỏi vai trần của cô. “Hãy đến đây khi anh ra lệnh cho em.”

“Th-Thực là một điều lạc hậu để nói.” Cô nói vấp.

Anh ôm ngực cô mình và chạm môi mình vào nó. “Đôi khi lạc hậu là tốt nhất.”

Và Misty sẽ không tranh luận với điều đó.

Hết.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>